

Я учивсь рідних слів
Не з пожовклих листків,
Не від книжників хитроучених,
А від темних лісів,
Від квітистих лугів.
Від журливих потоків студених.

Не від шкільних лавок
Я набрався гадок
Про минувшину рідного люду,
А з думок-співанок
Парібок і дівок
В чистім полі, в жнива, серед труду.

Буйний вітер летів
Від далеких степів
На вечірню розмову у хату,
Гомонів та гримів
Про любов і про гнів,
Про криваву народну відплату.

Зимова довга ніч
Говорила про Січ,
Осінь смутком мене вповивала,
Весняна ж ясна ніч
Зачаровану річ
Про красу і добро починала.

Твої ниви буйні,
Люди тихі, сумні
Стали рідними здавна для мене,
І минуть мої дні,
А й у гробі мені
Не забути тебе, моя нене!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «На чужині»](#);